

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 25. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 22 Juni 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

Öken-bilder.

H. OBERMANN SC.

Öken-Bilder.

I.

Sahara och Kamelen.

Hegel kallade hafvet "folkslagens brygga." Öknen, den svedda, förbrända oceanen, gapar och glöder som deras afgrund. På det lefvande, böljande hafvet äro föreningsmedlen af trä och jern, döda maskiner; på öknens glödande haf är "skeppet" lefvande samt sedan årtusenden enda vilkoret för allt lif, alla förbindelser, alla ökennationers kultur. Kamelen är icke blott bildligt, utan jemväl verkligt "ökens skepp." Och ännu mera, den är icke blott skepp, utan motsvarar tillika vattnets, vindens och ångmaskinens krafter. Kamelen är vid universiteten i Tyskland ett skymford; men bland de folkstammar, hvilka, äro spridda på en femton gånger så stor sträcka, som Tysklands folkmängd, bär kamelen det vackraste och mest aktade namn. Det är för ökenstammarnes fromma sinne det vördnadsvärdaste de känna näst efter allah och hans profet. "Det är oss födt ett barn!" ropar den vilde Tuariken och den sina getter vaktande Tibbuserinen, när en kamel hona framfödt en unge. Kamelen är icke blott skepp på den glödande sand-oceanen, icke blott "törstens kullar, dalar och slätter, icke blott en medlem af ökenboens familj utan tillika häst och vagn, armé, hus och gård, med ett ord allt i allom, bland människor, som draga i oräkneliga skaror öfver obeboelige och obebodde sträckor, minst dubbelt så stora som Europa, från Timbuctu till Mecca, från Kawara-mynningen af Guinea-viken till Darfur och den heliga Nildalen. Han är tropikernas rendjur och ett af naturens fullkomligaste mästerstycken. Dess geografiska verkningskrets sträcker sig vida ut öfver öknen; men den egentliga skådeplatsen för dess hjeltelif är Sahara, hvilken vi såsom grund för vår tafsa skola närmare betrakta.

Saharan, drottningen öfver alla öknar, utbreder sig under kräftans vändkrets från Atlantiska hafvet öfver Afrikas hela bredsida från Nordafrika ända till Nilen och Sudans leende hög- och oasland emellan 16½ och 32½ breddgrader öfver mera än 118,000 geografiska kvadratmil, öfverträffar alltså Tyskland i storlek nästan tio gånger, och hela Medelhafvet tre gånger, men ej nog dermed, ty den utsträ-

ker sig jemväl här och der förrädiskt i sandbankar under vattnet långt ut i världshafvet, och underhåller sålunda ännu förbindelser med, hvad den fordom var. Den var nemligen engång havets bädd och sänker sig än i dag i sina djupa slätter under det rörliga havets spegel, blott här och der obetydligt och hänemot midten af Afrika, vid Tsadsjön, uppstigande ända till 1,500 fot.

Sahara är för Araben i allmänhet "*Zahara bilama*," d. ä. "Oceanen utan vatten." Sandslätterna kallar han *Sahel*, och med "*Zaharah*" ensamt betecknar han den glödande, nästan förbrända steniga mark, som är karavanernas förfärligaste plåga.

Men på detta förbrända haf träffas äfven de bekanta leende oaserna, hvilka, sedan de sätillvida öfvervunnit glöd och död, sand och sten, att de gifva tillräcklig föda för hela stammar och deras hjordar af får, getter, höns o. s. v., kallas "Wadi". Hittills känner man aderton dylika fullkomliga Wadis och derjemte sexton andra under bildning, hvilka småningom mer och mer tillkämpa sig "humusjord" genom vegetation, som drager fuktighet till sig, och, kämpande med glöd och död, alltmera bildar lifskraft omkring sig och framställer sålunda verkligen en naturlifskraftens stilla, mäktiga kamp mot dödens haf. Hvem vet, huru många årtusenden den glödande solen en gång kokade Saharas hafsvågor, för att afdunsta dem! Hvem vet, huru länge den nu skall arbeta, för att öfverdraga denna från hafvet eröfrade mark med lif och blomstrand jordskorpa! Men så länge dröjer det troligen icke som första striden. Kulturen och nödvändigheten skola komma naturen till hjälp. Man har redan upptäckt naturliga artesiska brunnar bland den heta sten- och sandglöden och de fem artificiella, som Mehemed Ali låtit gräfvä i den lybiska delen af Sahara och fransmännen emellan Biscara och Turgurt, ökas småningom genom natur och konst. Men kan man först med säkerhet på öknens ångbåt, kamelen, komma från den ena källan till den andra, så som vi från ett hotell till ett annat, då har också öknen förlorat sin största fara. De framspringande oaser och Wadis utvidga sig så mycket fortare ju större de bli; och således skall en gång profetens ord gå i uppfyllan:

"Öknen skall jubla och blomstra som rosen."

Nu spegla sig dessa framtidsbilder i förbigående blott i Fata Morganas Tantalus-qval, som Araben och Berbern kalla "gasellens törst". Och verkliga höjden af fruktan och fasa (under färden och hoppet om vatten allt mer och mer försvinner) betecknar han såsom "törstens kulle". För nubiska bergens öken har han blott namnet "Mut" (död). Likasom alla öknens fador blott härröra från brist på vatten, betecknar man äfven oändligt många saker deruti medelst jmförelse med törst eller brist på vatten. Näst kamelens namn klingar intet så ljufligt för Sahara-skepparens öron som det gröna, leende, vattengifvande "wadi." Men ofta får han i stället för en wadi, plötsligt se en öppen dödsdal, en obetäckt kyrkogård med otaliga benrangel efter människor och kameler grina sig tillmöte. Man har funnit sådana öppna kyrkogårdar med mera än hundrade skeletter liggande bredvid hvarandra. Och år 1805 omkom af törst en hel karavan, bestående af 1800 kameler och 2000 människor på färden från Tafilet till Timbuctu. Öfver hundrade mil utsträckte sig de förtorkade skeletten, hvilka ju längre fram lågo allt tätare och tätare tills det slutade med en förfärlig tät hop af förtorkade mumier och köttlösa ben efter de härdigaste och starkaste.

I öknen gifves det många med lif betäckta oaser, men ännu flera obetäckta kyrkogårdar, änskönt sandens dödade vågor öfverhöljt många dylika likfält eller ock lefvande begravt kameler och ryttare. Men öknens ofantliga utsträckning är icke öfverallt lika dödsbringande. Tvärtom råder här de skarpaste kontraster af pittoreskt svällande öfverflöd och ofruktbar torrhet och vattenbrist. Öknen sönderfaller i tvenne, genom en förfärlig gördel, åtskiljda ödelar, den östra eller lybiska öknen, och den vestra, som också kallas hela eller stora Sahel. Den först nämnda är den mindre farliga, emedan den åtminstone icke hotar med lefvande begravning under Samum- och sandvågor. Men den ändlösa utsträckningen af den hårda, nakna kalkstenen, utan höjning eller sänkning på många hundrade mil, hvarest det minsta spår af en mossa är en händelse, hvarom man talar flera da-

gar, hvarest man med det hjertligaste "Mash-Allah!" tillbedjande helsar en "i solens glöd lefvande ödla," som tillfälligtvis glider fram öfver den heta förstenade marken.

Ju närmare man i vestlig riktning kommer Sahel, desto mindre blifva de släta kalkstenarne. Ryttaren eller karavanen helsar från sin upphöjning på det framilande djurets rygg redan på afstånd smärre, på marken utströdda, runda småstenar. Ty snart komma nu klyftor och remnor, uti hvilka krympliga småbuskar ängsligt gömma sig för solens strålar. Men äfven bländande, heta isytor ha ofta framträdt ur klyftorna på hela dagsresor; det är det ur den fornda oceanen bildade hafssaltet, som i kristallisk, genomskinlig oändlighet betäcker marken. Men äntligen bli klyftorna djupare och djupare och plötsligen hör man osynliga källor af sött vatten, som sipprar igenom den spruckna jorden. Källorna bli slutligen synbara emellan grässtrån, ris- och durrafält, dadlar och dvärgpalmer och lustigt kringspringande gethjordar. Den skygga gratiösa gasellen flyr med snabba språng, sedan hon med sina kloka, klara ögon förvånad betraktat de sig närmande vandrarna, och strutsar, öknens besynnerliga snabblopare, korsa deras väg. Högt upp öfver skyn sväfvat åter örnen, och djupt i klyften mellan buskspåren lurar lejonet, för att passa på när en gasell kommer för att dricka, eller för att göra sitt val bland fåren och getterna, under det att de i sin sömn störde hönsen göra ett kacklande och galande buller, som ingen mindre kan fördraga, än den så kallade "öknens konung," änskönt han icke uppehåller sig i den egentligen öknen, utan heldst i de gömställen han kan finna i oaser och wadis.

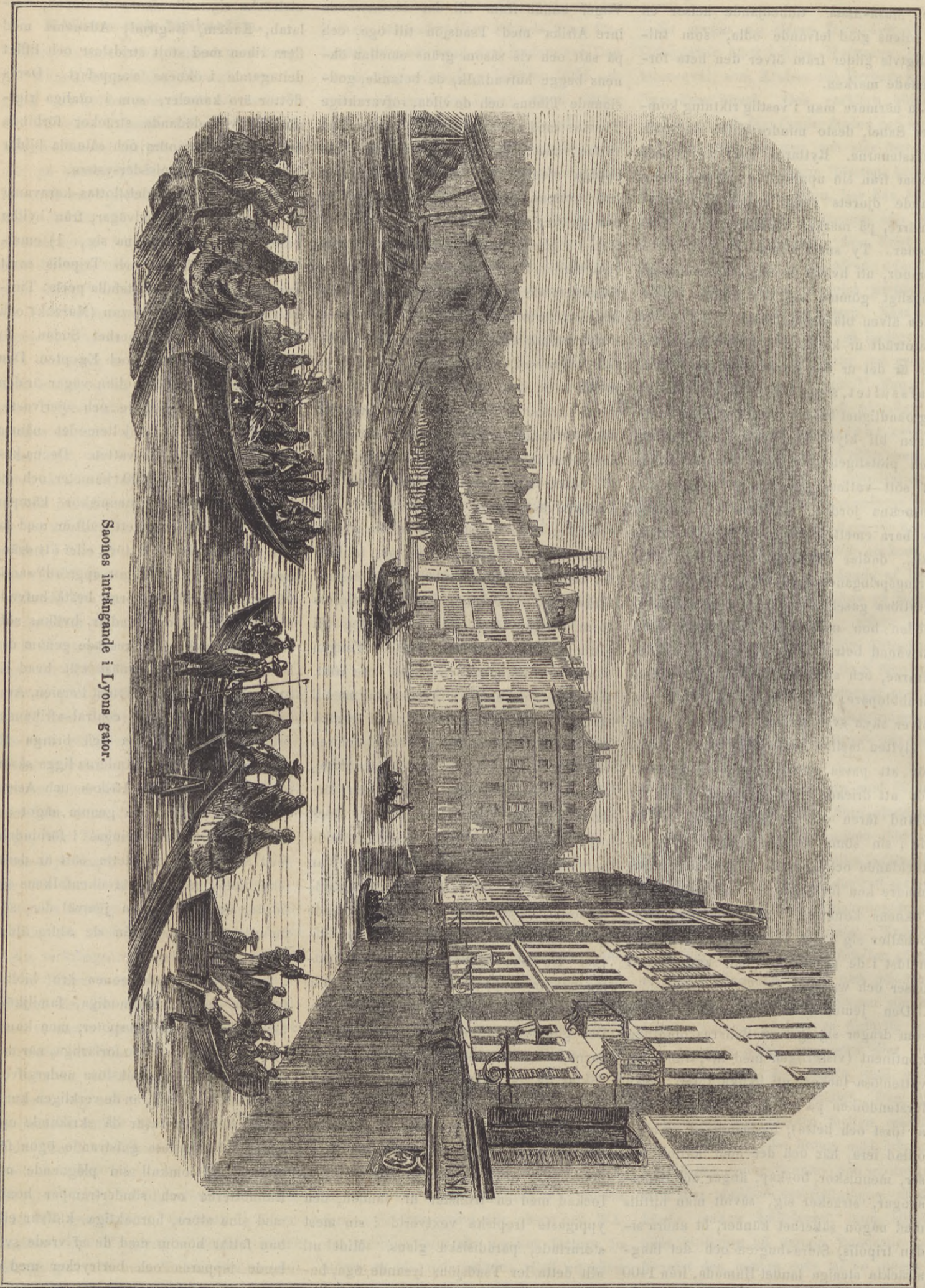
Den jemnförelsevis fruktbara gördel, som drager sig igenom Saharas ofantliga kontinent (visserligen med lif-, träd-, och vattenlösa luckor, uti hvilka tjugo tyska furstendömen på en gång kunde förgås af törst och hetta), bestående af en uppodlad lera, här och der med källor, oaser, menniskor, boskap, ängar och dadelskogar, sträcker sig, såvidt man hittills med någon säkerhet känner, åt andra sidan tripolis, Sidra-bugten och det långsträckta steniga landet Hamada, från 1400 till 2000 fots höjd, genom landet Fezzan

emellan de vägar, på hvilka Barth och Vogel hunno fram till det blomstrande inre Afrika med Tsadsjön till öga, och på sätt och vis såsom gräns emellan öknens begge hufvudfolk, de betande, godsinnade Tibbus och de vilda, röfvaraktige Tuariks med ett blomstrande oasland på vestra sidan: Air eller Asben med olika yppiga wadis, här uppfylld med lejon och strutsar, der full af gratiösa gaseller och giraffer och talrika hjordar. Derefter följa i riktning af Tsadsjö-staterna åter små special-öknar, här och der med en försmäktande tistel i den glödande marken, ett förtorkadt, men ännu doftande timjansstånd, en törnig mimosa, till hälften begrafen, till hälften skyddad af sandkägglor, som här blefvo uppehållna i deras hvinande lopp, välkommet foder för den törstande och utmattade kamelen, som ofta anstränger sig för att hinna fram till denna vederqvickelse, men kommen närmare bortvänder hufvudet sorgsen och vemodig. Den inbjudande vexten visade sig vara Senna eller Koloqvint, hvilken till och med det anspråklösa djurets uttorkade gom försmår. Det ädla djurets stora, långa, lätta och flinka steg bli alltmera svigtande och matta. Tungan hänger uttorkad, som om den vore rökt. Den feta puckeln har sammankrymt till en liten, slapp påse. Han skall sjunka ned och med ett sakta stönande och en vemodig blick på sin annars stenhårde, nu medlidsamme herre, skall han försmäkta liksom tusende före honom. Dock nej! Plötsligt reser sig det nedhängande hufvudet med glädje högt i luften. Han vädrar Central-Afrikas paradiset, Tsadsjöländerna. Först visa sig enkla, doftande grässtrån. Kamelens dödströta steg lifvas. Nu följa småbuskar, gömda för solen bakom klippor och stenblock. Vid horisonten viakar den etheriska palmen. Den glödande luften doftar. Vattnet, ängarne och träden sända kylande, faktiga fläktar de försmäktande till möte. Äntligen, äntligen, efter veckor, månader, efter fem till sex månader af glöd och ödslighet på stenar och sand uppdyker och strålar tätt framför dem, liksom framlockad med en trollstaf ur sanden, den yppigaste tropiska vextverld i sin mest storartade, paradisiska glans. Midt uti allt detta ler Tsadsjöns lysande öga, besädd med Biddumas gröna öar. Rundt

omkring vistas nomadiska folkstammar, utsträcka sig sultanernas af Bornu, Fel-latah, Kanem, Bagirmi, Adanama med flera rikena med stolt stridslust och lifligt deltagande i öknens skeppsfart. Deras flottor äro kameler, som i otaliga riktningar öfver dödande sträckor förbinda folken med hvarandra och sålunda bildar Afrikas lefvande pulsådersystem.

Afrikas kamel-handelsflottas karavaner gå på tre stora hufvudvägar, från hvilka en mängd smärre utgrena sig, 1) emellan Marokko, Tunis och Tripolis samt vestra Saharas hemlighetsfulla perla: Timbuktu; 2) emellan Fezzan (Murzuk) och Tsadsjöstaterna, i synnerhet Sudan; 3) emellan Sudan, Darfur och Egypten. Den första med fem andra olika vägar är den längsta mest storartade och djerfvaste, som det mensklige hjeltemodet nåsin tågat öfver jord eller vatten. Denna karavan, af ungefär 2000 kameler och ett motsvarande antal menniskor kämpar hvarje gång omkring ett halft år med faran att dö antingen af törst eller att dränkas i yrande, af giftångor upprörda sandvägor. Handelsartiklarne bestå hufvudsakligen af salt och dadlar, hvilkas söta saft vederqvicker den resande genom den brännande öknen, dernäst allt hvad Egypten, Abyssinien, Syrien, Persien, Arabien, de nord- och central-afrikanska folkstammarna behöfva och bringa till utbyte. De nämnde länderna ligga såsom stora öar i och vid Afrikas och Asiens ocean, och kunna icke genom något annat än kamelen bringas i förbindelse med hvarandra. På detta sätt är denne icke blott den, som bär ökenfolkens alla bördor och gods, utan jemväl den, som befordrat kulturen från de aldri äldsta tider till våra dagar.

Kamelen och ökensonen äro bibliskt fromma, milda, godmodiga, familjkära, tåliga får mot sina despoter; men kamelen och ökensonen äro förfärliga, när man pålägger deras anspråklösa undergifvenhet en större börda, än de verkligen kunna bära. Kamelen rusar då skrikande upp, under det att dess gnistrande ögon förstoras, slår omkull sin plågoande med framfötterna och söndertrampar honom med sina stora, hornaktiga klöfvar eller han fattar honom med de af vrede sväl-lande läpparna och borttrycker med ett tag en lem från hans kropp. Visserligen

Saones intrångande i Lyons gator.

Nicaragua. Fort Castillo.

förekomma dylika kamel-revolutioner helt sällan, ty han är ytterst tålig och fördrar i det längsta. Likasom han, liggande på knä och mottagande sin börda, noga vet, huru mycket han kan bära och genast genom begripliga pantomimer antyder, då man påbörjar honom för mycket, så är äfven öknens son så förständig och god husbonde, att han icke för starkt anlitar honom. Herrn, i ensamhet och farror, ständigt hänvisad till sin familj och kamel, är mot den senare likaså öm som mot hustru och barn.

Vår bild åskådliggör, huru en Beduin delar sin middagsmåltid med sin trogna kamel, hvilken också i regeln alltid är säker på att få sin brorpart af läckerheterna. Med mycken försigtighet äter han ur sin herres hand, för att icke med sina hårda läppar skada densamma. Hvad är det då? Intet sämre än hvetebröd, som man dels tager med och dels bakar under vägen. Vanliga middagsmåltiden för den resande i öknen består af kamelmjolk, fyra gånger dadlar, två gånger hvetebröd, stekt kött, desert och en pipa tobak. När denna brinner, ropar han: "Kerri! Kerri! Mitt barn, min son! min älskade!" och kamelen lägger sig på knä, Beduinen sätter sig i sadeln och resan fortsättes utan väg och stig, ofta utan kompass och rigtning; ty för det mesta öfverlemnar man rodret helt och hållet åt det sluga djuret.

Saones vid Lyon stigande öfver sina bräddar.

Det som för den ene är en källa till ångest och sorg, är för en annan ofta orsak till lust och glädje. Lyons invånare ha väl redan länge varit vana vid Saones nästan årliga stigande öfver sina bräddar och taga nödiga mått och steg redan innan vattenfloden ligger staden. Men när såsom nyligen vattnet vexer med stor hastighet, saknas icke exempel på de mest olikartade trångmål, hvilka ännu mera ökas, om öfversvämningen är långvarig och trafiken för några dagar måste ske båtledes. Fiskarbåtar och andra små farkoster räcka då icke till, för att tillfredsställa alla dem, som ha behof af skyndsamt hjälp; men aldraminst för deras fordringar, som kunna önska att begagna tillfället till vattenpartier. De flesta olycks-

fallen i staden drabba gerna sådana djerfva och oerfarne, som på dylika dagar betala för en liten båt 15—20, ja till och med 100 francs. Det saknas icke heller komiska scener, i synnerhet om floden stiger under natten. Mången sen värds- husgäst är då tvungen att vid fackelsken, vadande i vattnet, uppsöka sin bostad, eller mot hög betalning låta bära sig hem, så vida han icke förlitar sig på sina egna ben och icke är rädd för ett kallt bad. Under sådana mörka nätter blifver, om vädret är vackert, nästan hela befolkningen på benen, en del för att roa sig och utföra alla slags upptåg, mot hvilka polisen då nästan är helt och hållet vanmäktig, en annan del, för att spara sig förargelsen att störas i sin nattro af de nattliga roddarnes beständiga buller, skrikande och hojtande.

General Walkers expedition mot Costa Rica.

Redan en längre tid ha nordamerikanska demokratiens blickar varit rigtade på Centralamerika, och upprepade gånger ha redan försök blifvit gjorda att påskynda införlifvandet af en bland de viktigaste stater i nordens stora republik, hvilken äfven har orsak att fortfarande behålla denna viktiga punkt i ögonsigte. Man började i Texas att först hemligt och sedan öppet understödja de amerikanske nybyggarnes anspråk mot mexikanska regeringen; nu yttrar sig framförallt södern till förmån för fribytaren Walker i Nicaragua, och demokratiska partiets press fordrar med all magt, att regeringen i Washington skall öfvergifva neutraliteten och göra Walkers sak till sin egen.

Förhållandena äro följande: I Nicaragua stå redan sedan landets lösryckande från Spanien tvenne partier emot hvarandra, hvilka framkallat utsägligt elände. Dessa äro: Leons parti, som låter kalla sig det demokratiska, och Granadas, som bekänner sig till legitimistiska grunder. I Mars 1855 ledo demokraterna ett stort nederlag, och de sökte tillförlid häraf hjälp i utlandet. Deras anförare, presidenten Castillo, lofvade en viss Byron Cole 52,000 acres land mot det vilkor, att han skulle tillföra landet trehundra familjer. Detta var ett blott sken; ty under namn af kolonister skulle Castillos

armé få en förstärkning amerikanska soldater. Cole öfvertog fribytaren Walkers affär i San Francisco, bekant genom ett misslyckadt eröfringståg mot Sonora. Walker trädde i förbindelse med en annan äfventyrare, Kinney, från Texas. Begge skulle på en gång landstiga i Nicaragua, den ene i San Juan del Sur vid Stilla oceanen, den andra vid San Juan del Norte (mera bekant under namnet Greytown) i hafsbugten vid Antillerhafvet. Kinney, uppehållen genom den embargo, som Förenta Staternas regering lät lägga på hans skepp, derefter hindrad af skeppsbrott och andra tillfälligheter, kunde icke inträffa på den rätta tid, och sålunda blef det öfverlemnadt till Walker ensamt att lösa den svåra uppgiften, att med en handfull folk underkasta sig ett till större delen honom fiendtligt sinnadt land. Denne, kommande från Kalifornien, landsteg i Juni 1855 i Realejo med endast 56 man och tågade i förening med 150 soldater, som demokraterna i Leon hade sändt honom till hjälp, mot Rivas, en stad med öfver 30,000 invånare. Angreppet misslyckades, "yankeeröfrarne" tillbakaslogos af stadens beväpnade borgare och många bland dem dödades. Alla papper, ammunition och många af Walkers egodelar och folk föllo i hans motståndares händer, hvilka förföljde honom ända till gränsen af Costa Rica.

Men Walker lät ej modet sjunka. Han vände snart tillbaka från Costa Rica och bemäktigade sig än den ena, än den andra staden, bland andra äfven San Juan del Sur, och dessutom blefvo legitimisterna fullständigt slagne af demokraterna vid Sauce, icke långt från Leon den 18 Augusti. Emellertid hade också Kinney i Juli 1855 landstigit med en afdelning af sina "kolonister" i Greytown, och andra hans kamrater följde efter, deribland ganska många Tyskar. Man medbragte en boktryckarepress, lådor med böcker och kunnigt folk till utgivande af en tidning, alla slags frön utskeppades, med hvilka "öfversten ville anställa försök på de jordegendomar, på hvilka han, enligt de dokumenter som befunno sig i hans händer, egde anspråk."

Men å andra sidan lät han också det amerikanska transitsällskapet, i hvars spets Vanderbilt står, och hvilket troddes hotadt af de här i Costa Rica och på Mo-

skitokusten genom Kinney förvärfvade rättigheter, utskappa flera hundrade soldater jemte vapen och ammunition. Sålunda befunno sig nu i landet Nicaragua och Costa Rica fyra partier: legitimisterna, demokraterna, Walkers och Kinneys "kolonister" och transitsällskapet, hvilka förebråddes, att de sände trupper till central-amerika, för att, på samma sätt som engelskt-ostindiska sällskapet, hjälpa än det ena och än det andra partiet, för att till slut sjelf vinna herraväldet.

Granadas regering hatade så väl det ena som det andra partiet af främlingar. För den var det likgiltigt, om de lefde i fred eller ofred med hvarandra, de åsyftade dock alla att rycka herraväldet till sig. I sin nöd försökte de att framkalla befolkningens race- och religionshat såsom hjälpmedel. Regeringens tidning slungade häftiga artiklar emot Walker, Kinney och den så kallade demokratiska regeringen i Leon, betecknande dem som den heliga kyrkans fiender och uppmanade de andliga att predika emot dem. (Forts.)

En ung lärd.

Jean Paul Baratier föddes i Schwabach vid Nürnberg 1761. När han var tre år, kunde han skriva. I sitt fjärde år talade han latin med sin far, franska med sin mor samt tyska med sin sköterska. Vid sju års ålder förstod han grekiska och hebreiska. Nio år gammal sammanskref han ett hebreiskt och grekiskt lexikon öfver de svåraste ord i gamla och nya Testamentet (hvardera om 3 till 400 sidor 4:o), med kritiska reflexioner, hvilka redan bevisade ett mognadt omdöme; han öfversatte Opizii Biblia parva på tyska och fallständigade den på hebreiska. Samtidigt utgaf han flera lärda dissertationer, hvilka ådrogo honom vetenskapsmäns största uppmärksamhet. Vid elfva års ålder öfversatte han Benjamins af Tudela hebreiska manuskript samt illustrerade det med noter, som ännu i dag genom kunskapsrikedom öfverraska kommentatorerna; något sednare författade han ett theologiskt verk på latin. Plötsligt fick han stor håg för matematik. Han skickade flera uppsatser i astronomiska ämnen till universiteter i Preussen och England. De förre kallade honom till ledamot; derjemte fortsatte han oaf-

brutet sina theologiska studier företrädesvis i kyrkohistorisk väg.

Till följe af sina vidsträckta språkkunskaper ämnade han slutligen skrida till hieroglyfernas tolkning, då han, endast nitton år gammal, dog den 5:te September 1780.

Hans lynne var hvarken kärft eller mjeltsjukt, tvärtom visade han midt under sin arbetsifver hela en ungdomlig själs liflighet och friskhet. Han hade aldrig haft någon annan lärare än sin far, en protestantisk prest med hög bildning och som vid sonens uppfostran använde en egen method, hvilken den unge lärde utvecklade i företalet till Rabbi Benjamins resa. De gamla och moderna språken lärde han genom bibeln, af idiomerna, utan grammatik. Hans tidiga bortgång var utan tvifvel en följd af öfveranstängning, huru mycket man må hafva bestridit det. En sådan lefnad kan man beundra, men icke afundas den!

Lord Palmerston och polisbetjenten.

En morgon för kort tid sedan ville den berömde lorden göra en liten utflykt med jernvägs-tåget, men hade försinkat sig och kom först till bangården vid Waterloo-Road-station just som tränen satte sig i rörelse. En af betjeningen, som igenkände premierministern, öppnade hastigt en vagn och lord Granville, som satt deri, reste sig för att hjälpa hans herrlighet vid instigandet, då en poliskonstapel fattade Palmerston i armen, med dessa ord: "Mylord, lagen förbjuder det." Så var äfven fallet och premierministern måste finna sig i att vänta 4 timmar, tills nästa trän afgick.

Strödda Anteckningar.

En ung officer stod vid kaminen och värmdes sig. "Fryser ni verkligen?" frågade honom en dame. — "Åh nej," svarade en annan, "han söker blott att vänja sig vid elden."

En, som led af ögonsjukdom, frågade en vän, om han icke visste något medel deremot: "Förlidna året led jag förfärligt af tandvärk," svarade den tillfrågade; "jag lät uttaga tanden och blef bra; jag råder er att begagna samma medel."

Vältalighetsprof. "Må det tillåtas mig utbringa en skål för de frånvarande vänner, som haft artigheten att vid detta glada tillfälle infinna sig."

Tacitus berättar, att man på hans tid bevistade alla offentliga förlustelser stående, på det man måtte tröttna vid att gapa bort tiden.

I Paris drifves, sedan århundraden tillbaka, handel med menniskofett. När Napoleon I förmålde sig med Maria Louise af Österrike fylldes de oräkneliga lamporna vid illuminationen med detta brännbara ämne. En kejsarlig lyx!

Dödsstraffet i England är hängning; men det är i lagen tillåtet delinqventens anförvandter, att draga honom i benen, för att göra pinan kortare.

När kejsar Frans I år 1755 jagade på furst Colloredos gods i Böhmen fälde 23 jägare under loppet af 18 dagar: 19 hjortar, 77 rådjur, 10 räfvar, 18,243 harar, 19,545 raphöns, 9,499 fasaner, 353 vaktlar, 54 andra slags foglar, tillsammans 47,800 stycken villebråd, hvaraf kejsaren med egen hand nedgjorde 9,789.

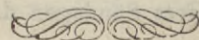
I Paris finnes för närvarande ett hotell så inrättadt, att hufvudkontoret per telegraf står i rapport med de olika gästrummen. I stället för klocksträng finnes nemligen i alla rum namnförteckning på de föremål, man billigtvis kan fordra i ett hotel, och man behöfver då blott rigta en vid listan anbragt visare på den sak man önskar, så signaleras denna åstundan genast medelst en elektrisk tråd till hufvudkontoret, hvarifrån requisita anskaffas.

Gyllene reglor.

— Det är bättre att gå hungrig till sängs än att uppstiga och vara skyldig för hvad man förtärt till qvällsmat.

— Behåll hvad du eger och förvärfva mera. Det är konsten att göra guld af bly.

— Den verksamme behöfver ingenting önska sig; men den, som lefver på hoppet, dör gerna fastande.

Var god och gif ett gynsamt svar.

John Bull: "Kom, Jonathan, hvarföre skola vi slåss — Är jag ej en man, och en broder?"

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 193—200.

Nästa No utgifves Söndagen d. 29 Juni.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.